

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 001067 11 Кжк
Бања Лука, 12.06.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Р. Д., због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине, након одржаног усменог и јавног претреса којем су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат, оптужени и његов бранилац, В. В., адвокат из С., донио је дана 12.06.2012. године и истога дана у присуству републичког тужиоца и оптуженог, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени Р. Д., зв. Р., син Р. и К. рођене С., рођен ... године у М., општина С.1, са пребивалиштем у мјесту Г. Л., општина И., писмен, са завршеном средњом школом, машинбравар, без запослења, ожењен, отац троје дјеце, посједује кућу са окућницом и путничко возило марке "Голф 2", бошњак, држављанин БиХ, ЈМБГ: ..., неосуђиван, не води се други кривични поступак

КРИВ ЈЕ

Што је:

Дана, 26.05.1992. године у мјесту Р., засеок Д., општина С.1, на земљаном сеоском путу, наоружан ловачком пушком непознате марке, спазивши своје комшије, браћу М. М. и С. М., да наилазе путем возећи сијено запрежним колима са воловима које је водио С. М., направио засједу тако што се скрио иза стијене поред пута, па када су запрежна кола пролазила поред њега, са удаљености од 10-15 метара, пуцао у правцу оштећеног М. М., који се кретао иза запрежних кола, погодивши га у доњи десни дио стомака, те је усљед расипања сачме дошло до повреда на бутини десне ноге, тестисима и лијевој потколјеници, што је довело до искрвављења, усљед чега је оштећени преминуо на лицу мјеста.

Дакле, другог лишио живота.

Чиме је починио кривично дјело убиство из члана 36. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине.

Па га суд за почињено дјело

О С У Ћ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 7 (СЕДАМ) ГОДИНА

На основу члана 99. став 1. ЗКП оптужени је дужан платити трошкове кривичног поступка у износу од 1.306,25 КМ и паушални износ од 500,00 КМ, све у року од 15 дана под пријетњом извршења.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку, оштећени С. М. се са имовинско-правним захтјевом у цјелини упућује на парницу.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни тужилац из Бијељине оптужницом број КТ-1/01 од 19.01.2010. године оптужио је Р. Д. због кривичног дјела ратног злочина из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Поступајући по тој оптужници Окружни суд у Бијељини је пресудом број 12 0 К 001067 10 К од 19.07.2011. године оптуженог за то дјело огласио кривим и осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

Поводом жалбе бранилаца оптужених, овај суд је рјешењем број 12 0 К 001067 11 Кж од 10.11.2011. године укинуо првостепену пресуду и одредио одржавање претреса пред овим судом.

На претресу пред овим судом дана 22.05.2012. године републички тужилац је измијенио оптужницу, тако што је радњу извршења описао на начин садржан у изреци ове пресуде и ту радњу правно квалификовао као кривично дјело убиство из члана 36. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине (у даљем тексту: КЗ СР БиХ).

У наставку поступка, на претресу пред овим судом, прихваћени су као доказни материјал сви докази изведени на главном претресу пред Окружним судом у Бијељини, те докази републичког тужиоца предати суду и одбрани на претресу 12.06.2012. године и то: записник о саслушању свједока С. М. од 17.11.2006. године који је дао у просторијама МУП ПУ Н. С. - Управа ..., Служба за ..., састављен под бројем 03/4-3 број 597/06, те записник о саслушању свједока С. М. пред окружним тужиоцем у Бијељини од 18.01.2010. године. Ови докази су и у оптужници коју је првостепени суд потврдио наведени као докази оптужбе, али суду нису предати на главном претресу.

На основу резултата проведених доказа и оцјене тих доказа на начин који прописује одредба члана 287. став 2. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске", број 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08,

55/09, 80/09, 88/09 и 92/09 - у даљем тексту: ЗКП), овај суд је утврдио да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде учинио кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ СР БиХ.

Чињенична утврђења изреке ове пресуде заснована су на доказима које је на главном претресу пред првостепеним судом извела оптужба, а које је овај суд прихватио као доказни материјал у складу са одредбом члана 323. став 2. ЗКП, јер су свјedoци и вјештаци који су у том поступку саслушани, испитани по правилнима директног и унакрсног испитивања.

Првостепена пресуда је изнијела садржај исказа свједока, садржај налаза у поступку саслушаних вјештака оптужбе и одбране, те дала оцјену свих доказа коју је у цјелости прихватио и овај суд. Наиме, из исказа брата оштећеног, свједока С. М. који је дао на саслушању пред окружним тужиоцем у Бијељини 18.01.2010. године, као и његовог исказа датог на главном претресу пред првостепеним судом 01.06.2010. године, несумњиво произилази да је његовог брата М. М. из ловачке пушке лишио живота оптужени Р. Д. Свједок је детаљно изнио околности под којима се то десило, исказавши између осталог да је препознао оптуженог, да је овај био са још једним лицем које није препознао, али да је само оптужени имао ловачку пушку једноцјевку. Објаснио је у свом исказу да се кретао испред запрежних кола, а његов брат М. иза запрежних кола и када је чуо пуцањ, видио је да је брат пао, а онда је примјетио да се оптужени са лицем које је с њим било у друштву удаљава уз стијену са које је пуцао.

Свједок је објаснио у свом исказу да је оптуженог раније познавао, познавао је и његове родитеље, јер су њихове куће удаљене једна од друге највише 3-3,5 км.

На главном претресу пред првостепеним судом су изведени докази саслушањем свједока С. С., Б. П. и Д. Н. који нису очевици догађаја, али су својим исказима потврдили да им је С. М., брат оштећеног М., одмах по догађају потврдио да је у М. пуцао оптужени Р. Д. Свједок Д. Н. је уз то што је чуо од С., исказао и да је он купао оштећеног М., да је тада примјетио да је оштећени задобио повреде на десној нози ближе поткољеници, описао је те повреде, као и повреду у предјелу лијеве ноге, поткољенице, повреде у предјелу стомака и друге повреде које су наведене у образложењу првостепене пресуде. Исказао је да су по његовом мишљењу повреде настале од гелера.

Првостепени суд је те исказе прихватио као вјеродостојне, а прихвата их и овај суд.

Овај суд, као и првостепени прихвата и налазе и мишљења вјештака балистичара Ж. П. и Ђ. О. од 29.04.2011. године, као и свједочење ових вјештака на главном претресу, јер је првостепена пресуда детаљно изнијела садржај тих налаза и дала ваљано образложење зашто их прихвата. Налаз ових вјештака дат је у првостепеном поступку након реконструкције догађаја којој су присуствовали свједок оштећени С. М., оптужени и његов бранилац, те вјештак одбране Н. М., те свједок Д. Н.

Одбрана је током цијелог поступка указивала на неувјерљивост исказа свједока С. М., посебно указујући на недоследност у његовим исказима, тврдећи да је његов исказ који је дао 17.11.2006. године у Управи ... - Служба за ..., не само супротан исказима које је дао на саслушању пред окружним тужиоцем и на главном претресу пред првостепеним судом, па да се због свега тога на таквом исказу не може заснивати осуђујућа пресуда, јер других непосредних очевидаца догађаја осим оштећеног није било. Одбрана је приговарала и датуму смрти оштећеног, указујући на свједочење А. Ч. - матичара Матичног уреда С.2, који је потврдио да је њему достављен списак погинулих и то како бораца тако и цивила, и да је на списку који му је достављен био и М. М., па је он на основу тога као датум смрти у Матичну књигу умрлих уписао ... године. Овај суд је исказ овог свједока прихватио увјерљивим, као и првостепени суд, јер је свједок чињеницу смрти, као и датум смрти уписао на основу списка погинулих бораца и цивила који му је доставила Борачка организација.

Када је о датуму смрти оштећеног ријеч, свједок С. М. је исказао да је његов брат смртно страдао ... године. Тај датум, слиједећи исказ овог свједока, овај суд прихвата као датум смрти јер оштећени нема ни једног разлога тврдити другачије. Ово тим прије, што овај суд оцјењује да је потпуно и без значаја приговор одбране да ли је смрт наступила ... или ... године.

Када је ријеч о приговорима одбране којима се доводи у питање вјеродостојност исказа свједока С. М., овај суд те приговоре сматра неоснованим, јер је овај свједок у својим исказима категоричан да је његовог брата М. пуцањем из ловачке пушке лишио живота оптужени Д. То што је приликом саслушања 2006. године у Управи ... - Служба за ... изјавио да је чуо када је оптужени гласно рекао "убиј их, побиј их", не може довести у сумњу његов исказ који је дао пред окружним тужиоцем и на главном претресу пред првостепеним судом, јер у овим исказима он категорички тврди да је његовог брата из ловачке пушке лишио живота оптужени. Не ради се дакле о различитим исказима у погледу битне чињенице, а то је лишење живота оштећеног М. Због тога су неосновани приговори одбране, да се исказу овога свједока не може поклонити вјера.

На претресу пред овим судом одбрана је истакла приговор застарјелости кривичног гоњења, јер је измјењеном оптужницом на претресу пред овим судом оптуженом стављено на терет извршење кривичног дјела убиства за које је прописана казна од најмање 5 (пет) година, а и могућности изрицања казне затвора од 15 (петнаест) година, па да је због тога за ово дјело у складу са одредбом члана 95. став 2. тачка 2. Кривичног закона СФРЈ наступила застарјелост кривичног гоњења протеком петнаест година од извршења кривичног дјела убиства.

Изнесени приговор одбране није основан.

Наиме, када се на главном претресу, или у жалбеном поступку измјени правна квалификација кривичног дјела (са теже на лакшу и обратно), сматра се да су све раније од стране овлашћеног лица предузете процесне радње ради кривичног гоњења истог учиниоца прекидале застарјевање кривичног гоњења и

у односу на кривично дјело по измијењеној правној квалификацији, уколико се кривично дјело односи на исти кривичноправни догађај. У конкретном случају против оптуженог је подигнута оптужница због кривичног дјела ратног злочина за које дјело по закону не може наступити застарјелост гоњења према одредби члана 100. Кривичног закона СФРЈ, па како се измијењена оптужница пред овим судом односи на исти кривичноправни догађај, све предузете радње од стране овлашћених лица ради кривичног гоњења оптуженог прекидају застарјелости кривичног гоњења и у односу на кривично дјело по измијењеној оптужници.

Оцјеном свих доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом, а прихваћених као доказни материјал на претресу пред овим судом, а на начин који прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП, овај суд је нашао утврђеним да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде починио кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ СР БиХ. Он је из ловачке пушке из засједе пуцао у правцу оштећеног и нанио му смртоносне повреде, дакле, био је свјестан да пуцањем из тог оружја оштећеног може лишити живота и он ту посљедицу и жели. Дакле, поступа са директним умишљајем као обликом виности, јер повреду наноси у витални дио тијела оштећеног. Што се тиче мотива, он се није у овом поступку могао са сигурношћу утврдити, што не доводи у питање поступање оптуженог са директним умишљајем са обликом виности, јер мотив у овом случају није обиљежје кривичног дјела убиства које се оптуженом ставља на терет.

Због свега тога суд је оптуженог огласио кривим, јер не постоје околности које би искључивале његову кривичну одговорност.

За кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ СР БиХ прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година, са могућношћу изрицања казне затвора од 15 (петнаест) година као највеће казне која се може за ово дјело изрећи.

Цијенећи на страни оптуженог као олакшавајуће околности да раније није осуђиван, протек времена од извршења дјела (више од 20 година), породичне прилике оптуженог (ожењен и отац троје дјеце), а као отежавајућу околност, да је дјело починио из засједе што указује на подмукло поступање у извршењу дјела.

Оцјеном свих тих околности, полазећи од сврхе кажњавања прописане у члану 33. Кривичног закона СФРЈ, суд је оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 7 (седам) година, налазећи да је иста у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учињено. Мјером изречене казне моћи ће се остварити сврха кажњавања како са аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције. Изречена казна је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учињено.

Обзиром да је оптужени оглашен кривим, суд га је обавезао да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.306,25 КМ који се односе на награде и накнаде исплаћене вјештацима, те путне трошкове оштећеног за долазак на главни претрес пред првостепеним судом.

Висина паушалног износа одређена је сразмјерно дужини трајања поступка, сложености предмета и имовном стању оптуженог.

Како оштећени није поставио одређени имовинскоправни захтјев, о истом није било могуће расправљати у овом поступку, због чега је упућен да на основу члана 108. став 3. ЗКП тај захтјев у цјелини остварује у парници.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

ПОУКА: Против ове пресуде није дозвољена жалба на основу
члана 324. став 2. ЗКП.

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић